

Forhold, og der kunde da ikke være Tale om ligeoverfor saa betydelige Stridsspørgsmaal at gjøre Noget for Universitetet, og Provisoriets Efterdønninger viste sig i 1878—79, ja tilbøls endnu i 1879—80. Smidlerit forekom til dog Mindretallet ifjor, at Tiden var kommen til at reise Spørgsmaal om en Dækning af Universitetets Underbalance paa anden Maade end ved at lade det optise sin Kapital, og jeg udtalte mig ifjor som Mindretallets Ordfører saa bestemt, som det som Repræsentant for et Mindretal var mig muligt. Jeg tilbød mig at sige: „Der maa engang reises en ubetinget og bestemt Modstand mod denne Oppsparing af Universitetets Kapitalformue. Det er muligt, at det er for sent i Aar, derom kan jeg ikke dømme, men at den maa reises, og at det ikke godt kan opsettes længere end til næste Aar, det er vist“. Nu er det jo meget muligt, at disse Ytringer vare stærkere, end de burde have været, men i ethvert Tilfælde, hvorledes de nu ere eller ikke ere, kan jeg maaſte dog sige, at de fandt en stærk Gjenslang i det andet Thing. Der blev ogsaa i det Thing, skjøndt man jo var enig med sig selv om, at man vilde vedtage Finantsloven saaledes, som den var kommen herfra, just paa dette Punkt reist en stærk Indvending, og Ministeren indrømmede det Uheldige i den hidtilværende Ordning af Forholdet og lovede Landsthinget at ville nedsætte en Kommission for at tage Spørgsmaalet om Universitetets finantsielle Status under Overveielſe. Ministeren har jo senere nedsat en saadan Kommission, der har afgivet sin Betænkning, og grundet paa denne Betænkning er der forelagt os et Lovforslag, der for Diebliffet, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa, er liggende i Finantsudvalget. Den meget ærede Minister beredte os nogen Overraskelse, da vi traadte sammen iaar, og vi paa Finantsloven ikke fandt opført noget Tilskud til Universitetet. Jeg tror at kunne sige, at vi havde ventet, at der skulde være gjort et Forsøg paa at bevare status quo for Universitetet, d. v. s. den reelle status quo for Universitetet, men dens man forhandlede det forelagte Lovforslag. Der fandtes imidlertid ikke noget Saadant optaget paa Finantsloven, og naturligtvis kunde dette ogsaa forsvares. Man kunde sige: Vi have godt Haab om, at Lovforslaget ved gjensidig Imødekommen kan blive til en virkelig god Lov, og saa behøver der jo ikke at staa Noget paa Finantsloven. Men hvorledes er da Stillingen bleven nu? Det Lovforslag, som er bleven overgivet Finantsudvalget til nærmere Undersøgelse og Behandling, kan man ikke sige med nogen Ret, at Finantsudvalget har lagt tilføje paa utilbørlig Maade. Vi have haft en foreløbig Behandling af det, og der er Intet fremkommet, der fremgaar Intet af de Forhandlinger, som skulde kunne give nogen Grund til at antage, at man ikke har ifinde at fremme Lovforslaget, saaledes at det kan komme

til en Afgjorelse, hvilken denne nu maatte blive. Forfaavidt synes Stillingen egentlig talt at være uforandret, og forfaavidt kunde man jo ganske vist ogsaa synes, at havde man dengang ved Finantslovens Forelæggelse ment, at den rette Stilling var den, Intet at optage paa Finantsloven, turde det maasse dog ogsaa have været rigtigt at have vedligeholdt denne Stilling. Den meget ærede Minister har imidlertid ment ikke at burde følge denne Vej, men at Finantsloven ikke burde gaa fra Folkethinget, uden at det Tilskud, som i de senere Aar har været bevilget, ogsaa optoges derpaa iaar. Mindretallet har nu maattet tage under Overveielſe, om det, henſet til den Stilling, det tidligere gennem en Aarække har indtaget, kunde være med til en Bevilling som disse 50,000 Kr., atter iaar til Universitetet. Jeg forstaar meget godt, at det ikke kan gaa at optage Lovforslagets Indhold paa Finantsloven. Det kan ikke gaa an, for det første fordi der derigennem fra anden Side, med delvis Ret i alt Fald, kunde siges: Alſaa opgiver Regjeringen selv den Lov, som den har forelagt, og dernæst, hvis man ikke vilde tage Hensyn til en saadan Indvending, vilde i alt Fald det komme til, at staa temmelig klart for Alle: At optage en Kamp, ført gennem de Stadier, som i det Hele taget en Kamp kan føres paa paa Finantsloven om denne Sag, naar der samtidig ligger et Lovforslag om den samme Sag for, det vil være, om ikke ugværligt, saa dog i høi Grad vanstelig. Vi have alſaa ikke, naar man i det Hele vil røre ved Spørgsmaalet paa Finantsloven, kunnet vente og heller ikke kunnet ønske, at Noget af Lovforslagets Indhold skulde optages paa Finantsloven nu; men derimod havde vi ganske vist haabet, at man, Alt under den Forudsætning, at man vilde røre ved Sagen, havde optaget et saa stort Tilskud, at Universitetets reelle Status ikke var bleven forringet under Forhandlingerne om det forelagte Lovforslag. Regjeringen er ikke gaaet hertil; vi hende ikke dens Grunde i saa Henseende, men vi have dog alligevel maattet tage under Overveielſe, om vi ikke, som jeg allerede har udtalt eengang, henſet til hele den Stilling, vi engang have indtaget i dette Spørgsmaal, vare nødsage til at opstille et Forslag, som vilde kunne tilfredsstille den Fordring, at Universitetet ikke i det kommende Finantsaar opspiste Noget af sin Formue. Vi have derfor stillet Forslag om de 110,000 Kr., som vi, om end ikke med noget stort Haab om, at det skal blive vedtaget, dog for vor egen Samvittigheds Skyld have stillet til Thingets Afstemning. — Endskjøndt den ærede Ordfører fandt sig foranlediget til at bruge nogle ironiske Ytringer om vor Omhu for Universitetet og de store Resultater, den har ført til, saa skal dog dette ikke afholde os fra at udtale, at vi, saalænge der er det mindste Haab tilbage om at